

Norrköping C – Uppsala C

I helgen uppträdde jag i De Geerhallen i Norrköping tillsammans med Triple & Touch, deras gospelkör och Thomas von Brömssen. Thomas' flöjtspel var gudomligt. Vi tog en bit mat efteråt. Det låter städat, men herregud, vi drack och skrålade till klockan tre på natten. Och gud vad det gör gott att träffa kollegor och få efterskräna i hotellfoajeer till fem på morgonen! All slitenheten, alla hypokondriska tankar släppte.

Klev upp efter två timmars sömn. Trött men nöjd åt jag en melonfrukost med roquefordost. Ute regnade det men luften kändes angenämt sval och jag vandrade i regnet bort till Norrköping central där jag nöjd slog mig ned att göra ingenting: jag kollade att hus och stolpar var raka genom att titta på dem i linje med varandra och studerade hur regnvattnet sökte sig fram under perrongtaken, lyssnade på fragment av samtal och tittade på en kaja som höll till på en kabel under taket varifrån den släppte en lort på en äldre mans ljusa vårrock.

Utspridda längs perrongerna stod feta 25-åringar i något som liknade sporttröjor och hällde öl i sina redan välfyllda magar. Förmodligen var de sportsupportrar och skulle till någon match, någon uppgörelse som skulle fylla deras tunga kroppar med adrenalinetts höga lätthet. Inne i stationsbyggnaden satt en elak liten tågklarare. Han skattade inåtvänt och ändrade perrong för det inkommande Malmötåget så att alla måste vandra som hattifnattar efter hans pekfinger. Han ledde dem alla till den enda perrong som inte hade tak och när alla stod där huttrande i regnet meddelade han att tåget var försenat. Och så flinade han hest.

På tåget satt ytterligare en kollega, Lennie Norman med dator och hörlurar. Vi talade ömt om våra barns uppfostran, om djupet i att ta pappaledigt och om det ensamma liv som ståuppare och föreläsare kan ha. Och hur välgörande det är när man då och då träffar kollegor, klämmer sex öl och skränar på restauranger och i hotellfoajeer till fem på natten fast man är över 50 bast.

Tåget susade lutande genom akvariet utanför och rann till Stockholm, genom Arlandas underjord, bort till Uppsala, mitt hem. Där bröt solen fram och lyste över det orangerosa slottet som långsamt spinns in i vårens oskuldsfulla grönska. Och jag fann i mitt ystra bakrus Uppsalavåren underbar, bortom alla skönhetsbeskrivningar.

Lasse Eriksson Tidigt i maj 2002